

Sygn. akt III PK 12/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa D. B. A.
przeciwko Publicznemu Gimnazjum w S.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 23 września 2013 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 120 (sto dwadzieścia) zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z 23 września 2013 r. oddalił apelację pozwanego Publicznego Gimnazjum w S. do wyroku Sądu Rejonowego w Z. z 18 kwietnia 2013 r., który przywrócił powódkę D. B. A. do pracy. Sąd rozstrzygnął, że powódka korzystała z ochrony zatrudnienia na podstawie art. 39 k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., „z uwagi na zachodzącą w sprawie potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości – czy w świetle art. 91c Karty Nauczyciela ochrona przedemerytalna określona w art. 39 k.p. ma zastosowanie do nauczycieli zatrudnionych na podstawie mianowania w razie rozwiązania z nimi stosunku pracy na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty

Nauczyciela z uwagi na zmiany organizacyjne polegające na zmniejszeniu liczby godzin do jakich nauczyciel posiada uprawnienia, jakie zaszły u pracodawcy, które skutkują niemożnością przydzielenia nauczycielowi co najmniej pensum”. „Przepis art. 91c KN stanowi, że w zakresie spraw wynikających ze stosunku pracy, nieuregulowanymi przepisami ustawy Karta Nauczyciela, mają zastosowanie przepisy ustawy Kodeks pracy. Przyjąć zatem można, że zakres regulacji ustawy Karta Nauczyciela, w szczególności odnoszący się do nawiązania, zmiany i rozwiązania stosunku pracy nauczycieli mianowanych jest pełny i całościowy. W związku z przyjęciem, że zakres regulacji pragmatyki służbowej nauczycieli jest zupełny nie znajduje uzasadnienia do posiłkowego stosowania przepisów ustawy Kodeks pracy. Co więcej okoliczność całkowitej regulacji nawiązania, zmiany i rozwiązania stosunku pracy nauczycieli mianowanych w powyżej wskazanej ustawie czyni posiłkowe stosowanie ustawy Kodeks pracy zbędny. Treść art. 91c KN jednoznacznie wskazuje, że w zakresie spraw wynikających ze stosunku pracy a nieuregulowanych niniejszą ustawą zastosowanie mają przepisy Kodeksu pracy. Nie można z takiego brzmienia przepisu wyciągać wniosku, że stanowi on podstawę odesłania do stosowania przepisów ustawy Kodeks pracy dotyczących umowy o pracę we wszystkich przypadkach braku przepisu w ustawie Karta Nauczyciela odpowiadającego treścią przepisu ustawy Kodeks pracy. Tak dokonywana wykładnia skutkowałaby zacieraniem się różnic między stosunkiem pracy zawartym na podstawie mianowania a stosunkiem pracy zawartym na podstawie umowy o pracę co w konsekwencji prowadziłoby do niezasadności wyodrębnienia dwóch podstaw nawiązania stosunku pracy. Na tle tej problematyki pojawiły się orzeczenia, które potwierdzają jedynie istniejącą wątpliwość (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2003 r., I PK 84/03 i z 26 marca 2013 r., III PK 37/12). Dla usunięcia niejasności prawnej w poruszonym zagadnieniu i mozaiki przenikających się przepisów prawa wymagane jest określenie wyraźnych zasad, jakie regulować winny możliwość zastosowania na podstawie art. 91c KN przepisu art. 39 ustawy Kodeks pracy do nauczyciela, którego stosunek pracy oparty jest na podstawie mianowania”.

Powódka w odpowiedzi wniosła o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawiona we wniosku podstawa przedsądu (wyżej *in extenso*) nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), gdyż nie wykracza poza zwykłą wykładnię prawa. Do tego sprowadza się pytanie o stosowanie regulacji z art. 39 k.p. do nauczycieli mianowanych. Z literalnej treści art. 39 k.p. wynika, że określona w nim ochrona zatrudnienia odnosi się do pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę. W orzecnictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że do nauczycieli mianowanych ochrona ta nie ma zastosowania (prócz wskazanego we wniosku wyroku Sądu Najwyższego z 26 marca 2013 r., III PK 37/12 należy uwzględnić także dalsze wyroki z 2 sierpnia 2012 r., II PK 3/12, z 6 września 2011 r., II PK 33/11, z 5 lipca 2011 r., I PK 15/11, z 11 lipca 2007 r., III PK 19/07). W orzecnictwie Sąd Najwyższy nie ma rozbieżności w zakresie postawionej we wniosku kwestii, natomiast powołany w nim wyrok Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2003 r., I PK 84/03 nie dotyczy art. 39 k.p., lecz art. 38 k.p.

Nie oznacza to, że powyższe stanowisko uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż wniosek nie odwołuje do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów, z braku zasadnej podstawy przedsądu, orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 12 ust. 3 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.